

2/7

Stillestånd i Korea?

Det spel med fredsförslag och fredsresolutioner som ackompanjerat kriget i Korea har under de senaste dagarna bedrivits med alldeles särskild energi. Ett positivt resultat, om också högst preliminärt, har nu vunnits genom att den nordkoreanska militärledningen antagit general Ridgways förslag om förhandlingar rörande ett vapenstillestånd. Meddelanden utifrån visar att man i hela den fria världen mottar detta budskap med glädje; man räknar med en kompromiss, som tryggar FN:s krav på Sydkoreas frihet utan att någondera parten får sina anspråk på ett enat Korea — vilket innebär något helt annat från kommunistisk än från demokratisk synpunkt — uppfylla.

Uppenbart är dock att glädjen är och måste vara blandad med starka misstankar och reservationer. Redan det förhållandet att kommunisterna kommer med nya förslag i fråga om plats och tid för stillestånds-förhandlingarna inger oro. I stället för det danska lasaretsfartyget "Jutlandia" i Wonsans hamn i Nordkorea vill man som förhandlingsplats ha staden Kaesong strax söder om 38:e

breddgraden; möjligen avses därmed att undvika intrycket att kommunisterna är de besegrade, som måste motta förhandlare på sitt eget område. Viktigare är att man vill framflytta tiden för förhandlingar till den 10—15 juli, en ståndpunkt som är svår att förstå, om den inte betingas av taktiska spekulationer. Av vikt i detta sammanhang är att FN:s trupper självfallet genast underrättas om att förhandlingar skall äga rum — vilket kan leda till ovilja att fortsätta striden — medan de kommunistiska massorna i detta som i andra fall kan hållas i total okunighet om vad som sker.

Framför allt är det dock osäkert om över huvud antagliga förslag och betryggande garantier för eventuella förslags genomförande kommer att erbjudas. Det verkar onekligen egendomligt att samtidigt med stilleståndsfrågans upptagande den kinesiske befälhavaren i Korea i ett radiobudskap förklarar att amerikanerna måste totalt fördrivas från halvön och att även Formosa skall "befrias" — om möjligheten av ett stillestånd sade han inte ett ord.

6/7

Grevar i Luxemburg

har en rad svenska f. d. prinsar blivit. Det brukar ofta sägas i våra dagar att snobbvärdet i adelstitlar är slut, och de allra flesta är nöjda med detta; fåfängan frodas tillräckligt utan dessa särskilt äckliga avsteg från likställighetstanken. I Sverige har någon adelstitel inte utdelats på bortåt femtio år, och det skulle verka komiskt att söka återuppliva trafiken. Att några svenskar, som på grund av sina giften förlorat prins- och hertigvärdigheten, nu tröstas med luxemburgska grevskap visar att adessnobberiet ännu blommar inom dylika kretsar — på de flesta håll blir reaktionen blott att herrarna Bernadotte gjort sig löjliga.